

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 231/2021
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Сава неживотно осигурање“ АДО, Београд, против туженог Града Врања, Градска управа, кога заступа Градско правобранилаштво Града Врања, ради регреса, одлучујући о сукобу месне надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање у овој правној ствари одређује се Основни суд у Врању.

Образложење

Тужилац „Сава неживотно осигурање“ АДО, Београд поднео је 10.07.2019. године тужбу Првом основном суду у Београду против туженог Врања, Градска управа са предлогом за издавање платног налога, ради регреса. Решењем П 32416/20 од 15.01.2021. године, Први основни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даље поступање, и укинуо решење о платном налогу Пл 6423/19 од 05.09.2019. године.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, а предмет је у прилогу акта П 3106/2021 од 06.04.2021. године доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Врању.

Према стању у списима, тужилац је против туженог поднео тужбу ради регреса, са предлогом за издавање платног налога, наводећи да се 17.06.2016. године у Врању догодила саобраћајна незгода, при чему је наступила материјална штета на путничком моторном возилу, да је тужилац као осигуравач свом осигуранику исплатио материјалну штету, а да је тужени искључиво одговоран за настанак штете. Решењем Првог основног

суда у Београду Пл 6423/19 од 05.09.2019. године усвојен је предложени платни налог (а које решење није уручено туженом). Тужени је у одговору на тужбу од 07.11.2019. године истакао приговор стварне и месне надлежности Првог основног суда у Београду. Решењем П 32416/20 од 15.01.2021. године, Први основни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даље поступање (у смислу одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова и члана 44. Закона о парничном поступку), и укинуо решење о платном налогу Пл 6423/19 од 05.09.2019. године.

Законом о парничном поступку, чланом 19. прописано је да суд може да се по приговору месне надлежности туженог огласи месно ненадлежним у року од осам дана од дна пријема одговора на тужбу (став 3). Одредбом члана 44. Закона о парничном поступку, прописано је да је за суђење у споровима због вануговорне одговорности за штету, поред суда опште месне надлежности, надлежан и суд на чијем је подручју штетна радња извршена или суд на чијем је подручју штетна последица наступила (став 1). Према ставу 3. истог члана, одредба става 1. овог члана примењиваће се и у поступку о регресним захтевима по основу накнаде штете против регресних дужника.

У конкретном случају ради се о спору по тужби организације за осигурање поводом регресног захтева за исплату против регресног дужника, а у вези вануговорне одговорности за штету. Како се у конкретном случају ради се о спору између тужиоца – правног лица и тужене – правног лица која није привредни субјекат, у коме је предмет тужбеног захтева регрес, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака. Имајући у виду наведено, те чињеницу да се ради о спору ради регреса, у коме не постоји искључива месна надлежност суда, то значи да се суд коме је тужба поднета може огласити месно ненадлежним по приговору странке, па како је тужени у одговору на тужбу истакао приговор месне надлежности Првог основног суда у Београду, то је за одлучивање надлежан суд Основни суд у Врању где је штетна радња извршена и где је седиште туженог, а у смислу цитиране одредбе члана 44. Закона о парничном поступку.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић